

4. Hva er lærerens rolle?

Ordene som brukes i det vanlige språket er utilstrekkelige når det kommer til å avsløre den ultimate virkeligheten, som er uten form, farge, tilknytning til den empiriske verden og er ikke et objekt for noen handling.

Hvordan kan vi overvinne denne begrensningen?

Læreren har evnen til å bevare den essensielle betydningen av et ord, samtidig som de fjerner den vanlige, underliggende betydningen og avdekker den tilsiktede eller implisitte betydningen. På denne måten bruker læreren innenfor antydninger de kjente ordene for å formidle det absolutte.

Adi Shankaracarhyas kommentarer til Bhagavad Gita XIII, 12

«Hvert ord som brukes til å beskrive et objekt har en betydning som lyttere forstår gjennom dets forbindelse til en gruppe, handling og kvalitet, samt dets avhengighet av en spesifikk type relasjon. Dette skyldes at objektet ikke kan bli objektivisert på noen annen måte. For eksempel kan vi begrense objektet til å være en ku eller en hest fordi det tilhører en bestemt gruppe; vi kan knytte det til matlaging eller lesing fordi det er involvert i en spesifikk handling; eller vi kan beskrive objektet som hvit eller svart basert på dets kvalitet. Vi kan også relatere objektet til en rik person eller en eier av kuer for å beskrive en bestemt relasjon.»

«Brahman tilhører ingen gruppe eller kategori. Den har ingen kvaliteter som kan beskrives med ord, da den er fri for slike egenskaper. Den kan heller ikke uttrykkes gjennom handlinger, da den er fri for slike påvirkninger. Brahman har ingen relasjoner, da den er uten dualitet og ikke kan oppfattes av sansene. Det er selvet.»

Læreren besitter en dyp innsikt i intensjonen og det spesifikke formålet med en tekst, selv når det oppstår tilsynelatende motsetninger og kryptiske setninger. Med denne forståelsen er læreren i stand til å tolke og gi tydelig mening til setningene som kan virke gåtefulle.

Mundaka Upanishad II, 2, 2

«Det selvlysende selvet er mindre enn det minste, og det omfatter alle verdener og deres innbyggere i sin essens.»

Isa Upanishad 5

«Det som beveger seg og det som står stille, det som er langt borte og det som er svært nær, det som eksisterer innenfor alt og det som er utenfor alt.»

Ordene fra Vedanta gir en direkte forståelse av Jeg. Hvis dette ikke er klart forstått, kan studiet bli en jakt på filosofisk vitenskap, eller få studenten til å tro at Vedantas ord gir teoretisk kunnskap og at visse øvelser som meditasjon fører til oppdagelsen av virkelighetens natur.

Læreren gjør det klart for studenten at Vedanta ikke snakker om et konsept eller en abstrakt virkelighet, et objekt utenfor meg selv. Vedanta snakker om min sanne natur, den

selvinnlysende delen av meg selv som alltid er tilgjengelig som 'Jeg er'. Derfor, når uvitenhet fjernes, vil kunnskapen være direkte.

Chandogya Upanishad VI,8,7

«Det er virkeligheten, det er selvet, du er det, O Svetaketu.»

Mundaka Upanishad II,2,1

«Brahman er selvlýsende og alltid nærværende, aldri fjernt, og alltid manifestert i sinnet.»

For å kunne forstå de tekniske detaljene, kreves det også en viss grad av følelsesmessig modenhet som en student trenger et forbilde for å videreutvikle. En lærer som har utviklet seg til å bli moden, medfølelse og objektiv, har evnen til å bli et forbilde og veilede studenten i deres generelle utvikling.

Adi Shankaracharya - Prosadelen av Upadesasahasri

«En lærer er en person som har evnen til å vurdere problemer fra forskjellige perspektiver, forstå hva som blir kommunisert, og har god hukommelse. Vedkommende er kjennetegnet av ro, selvsikkerhet, medfølelse og hjelpsomhet, blant andre. Læreren er en som er opplært i den tradisjonelle undervisningen..»